

го се било уморило, щото неусетно заспало на улицата, с кошничка в ръка. И сжнувало чуден сжн: Вжрви уж из града, но този не бил техния град, а някжкжв друг, чудно хубав град. Високи и красиви кжщи се издигали от двете страни на шираките прави улици, а самите кжщи били заградени с кичести градини. Високо сред небето греело топло слжнчице. Лицата на всички били весели и засмени, дрехите им чисти и нови. Тржгнало момиченцето между хората, раздавало им цветя, а те го милвали и никой не го хокал, никой не го оскжрбявал с нищо. Вжрвяло така момиченцето и гледа отведнаж го заграждат много деца, облечени в бели дрехи. Те всички били радостни, поздравили го и, когато то се учудило на тяхната доброта, те му обяснили, че в техния град царувала любовта. В техния град нямало бедни, нямало нещастни хора. Всички се обичали като братя по между си. А сега момиченцата отивали да посрещат пролетта. Те започнали да пеят и танцуват, а момиченцето ги гледало в захлас, плеснало с ръце и се сжбудило! Видяло се то, че седи на улицата вжрху камжка. Потжрсило кошничката, за да си отиде, но нея я нямало там: някой я бил откраднал. Спомнило си тогава момиченцето за добрите хора от онзи непознат град и горчиво заплакало.

Катя — Какичко, наистина, защо и тук хората не са добри! Виж нашия хазяин се кара с мама и иска да ни изпжди.

Милка — Не зная, Катинце. . . . когато порастнеш, ще разбереш всичко.

Катя — Какичко, ами защо не се приместим в онзи хубав град? И мама ще дойде с нас.

Милка — Не зная, миличко, може и да се преселим. Хайде, стига толкова, почини си; поспи. (Завива я) Тжй, когато отидем там, ще ни посрещнат малки, бели ангелчета и ще танцуват; . . . ще таицуват. . . .

Катя — (Сжнливо) Ангел-че-та. . . .

Милка — Спи, спи, миличка. . . . сжнувай хубавия град с добрите и милостиви хора. Спи . . . спи . . . (Леко целува заспалото си сестриче и бавно на пржсти излиза. Стаятз постепенно затжмнява и после се осветява с розово осветление. Катя спи. Малки бели ангелчета безшумно т а н ц у в а т и.

ЗАВЕСА

